

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: J. J., narozený dne X
bytem X

proti
žalované: Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha IV
sídlem Přípotoční 300, 101 33 Praha 10

o žalobě na ochranu před třemi nezákonnými zásahy žalované,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 6 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany před tvrzenými třemi nezákonnými zásahy žalované. Žalobce požadoval, aby soud určil, že zásah žalované spočívající v:
I. nesepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení nejpozději do 8. 4. 2025 na základě trestního oznámení podaného žalobcem byl nezákonný;
II. nesepsání opatření, jímž by byly u společnosti O2 Czech Republic a.s. vyžádány údaje z telekomunikačního provozu pro tel. čísla X a Y, byl nezákonný;
III. odmítnutí hodnotit pravdivost výpovědi znalce týkající se jím zpracovaného znaleckému posudku č. 069578/2024 byl nezákonný.
2. Žalobce v žalobě k tvrzenému zásahu ad I. uvedl, že dne 24. 1. 2025 zaslal Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 10 (dále též „OSZ Praha 10“) trestní oznámení, v němž označil sebe a svou matku za poškozené. V trestním oznámení poukázal zejména na zinscenované místní šetření znalcem Ing. J. K. (dále též „znalec“) dne 30. 9. 2024, který ve znaleckém posudku a posléze i při výslechu před soudem nepravdivě tvrdil, že byl přítomen tohoto místního šetření společně se zástupcem společnosti X. K předem avizovanému místnímu šetření se naopak dostavil pouze žalobce, o tom předložil žalované důkazy. Podle žalobce bylo záměrem znalce a zástupce jmenované společnosti neprozradit, že tento zástupce společnosti společně s dalšími osobami vcházel do prostor nemovitosti skrze branku tím, že překonával jistící překážku, což by mělo negativní vliv na posouzení dobré víry při nabytí práva k vlastnictví nemovitosti v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 12 C 398/2023, i na jinou trestnou činnost z r. 2023, kdy byla vyklizena část nemovitosti s věcmi patřící matce žalobce. Dne 21. 3. 2025 byl žalobce vyrozuměn, že z jeho trestního oznámení nevyplývají skutečnosti, na jejichž základě by mohl být dovozován závěr o podezření ze spáchání trestného činu. Oproti tomu přípisem od OSZ Praha 10 ze dne 14. 4. 2025 byl žalobce informován, že úkony trestního řízení byly v této věci policejním

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

orgánem zahájeny dne 9. 4. 2025. Žalobce proto dovozuje, že žalovaná se vůči němu dopustila nezákonného zásahu tím, že nejpozději do 8. 4. 2025 na základě trestního oznámení, které žalobce podal, nesešla záznam o zahájení úkonů trestního řízení. Tím, že žalovaná nezahájila trestní řízení se znalcem, zasáhla do základního práva žalobce na účinné vyšetřování coby poškozeného.

3. Žalobce k tvrzenému zásahu ad II. uvedl, že v trestním oznámení (ze dne 24. 1. 2025) zdůraznil, že za důkaz způsobilý prokázat vinu považuje údaj o uskutečněním telekomunikačním provozu podle § 88a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „TrŘ“). Navrhl proto žalované, aby si vyžádala lokalizační údaje od operátora telefonních čísel těch osob, které se měly v inkriminovaný čas údajně na místním šetření nacházet, a souhlasil i s lokalizací svého telefonu. Na možnost, že si žalovaná mohla se souhlasem žalobce ověřit lokalizaci jeho telefonu, žalobce poukázal ve svém podnětu ze dne 25. 3. 2025 adresovaném OSZ Praha 10. Žalovaná však práva podle § 2 odst. 5 TrŘ nevyužila a nevydala příkaz k vyžádání údajů o telekomunikačním provozu kde se žalobce tehdy nacházel, ačkoli byla oprávněna si tyto údaje vyžádat a nic jí nebránilo ověřit si u společnosti O2 Czech Republic a.s. tvrzené skutečnosti. Přiměřenost postupu k vyžádání informací u operátora nepředstavuje jakýkoli nežádoucí zásah vůči žalobci. Obstarání tohoto důkazu se nejeví jako nadbytečné a neodpovídající zásadě subsidiarity. Přestože je v trestním spisu doložena řada dalších důkazů, kterými lze nepravdivost tvrzení znalce prokázat, musí se žalovaná v důsledku vlastní chyby bez tohoto stěžejního důkazu obejít, lokalizační údaje byly ze strany operátora již zlikvidovány. V důsledku jednání žalované, která nezajistila u operátora lokalizační údaje pro předmětná telefonní čísla, tak bylo zasaženo do základního práva žalobce na účinné vyšetřování.
4. Žalobce k zásahu ad III. uvedl, že dne 21. 3. 2025 byl pod č. j. KRPA-51984-11/TrŘ-2025-001419-JUP vyrozuměn, že trestní oznámení neopravňuje policejní orgán k postupu ve smyslu § 158 odst. 3 TrŘ, že otázka kdy znalec provedl prohlídku nemovitosti a jejich vnitřních prostor, či snad jakým způsobem, spadá do kompetence soudu vedoucího občanskoprávního řízení a na pravdivost posudku nemá bez dalšího vliv; a že i kdyby posudek neobsahoval veškeré zákonné náležitosti, nelze případný nedostatek spojovat automaticky s trestní odpovědností znalce. Podle žalobce se žalovaná mylí, když přenechává hodnocení znaleckého posudku na soudu. Žalovaná opomíjí, že o věcné správnosti závěrů znalce a jeho postupu při zpracování znaleckého posudku, tedy na skutečnostech, které mohou být významné pro jeho hodnocení jako důkazního prostředku a tady pro rozhodnutí ve věci samé, nerozhoduje druhoinstanční soud. O tom, že v této fázi řízení dosud nehodnotil znalecký posudek ani prvoinstanční soud, se ostatně žalovaná sama přesvědčila z přípisu soudu ze dne 10. 4. 2025. Zásah žalované spočívající v odmítnutí hodnotit pravdivost výpovědi znalce týkající se jím zpracovaného znaleckého posudku č. 069578/2024 byl podle žalobce proto nezákonný.
5. Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda lze žalobu věcně projednat, neboť o ní může rozhodnout pouze při splnění všech zákonem stanovených podmínek. Dospěl přitom k závěru, že žalobu je třeba odmítnout z následujících důvodů.
6. Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

7. Podle § 4 odst. 1 s. ř. s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o*
 - a) *žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“),*
 - b) *ochraně proti nečinnosti správního orgánu,*
 - c) *ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu,*
 - d) *kompetenčních žalobách.*
8. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*
9. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
10. Ustanovení § 82 s. ř. s., jež stanoví podmínky žalobní legitimace k řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, je třeba vykládat v souvislosti s § 4 odst. 1 s. ř. s., a to zejména pokud jde o výklad pojmu *správní orgán*. Pravomoc správních soudů je určena i okruhem orgánů, jejichž aktivity soudnímu přezkoumávání podléhají (*orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy*). Toto vymezení správního orgánu v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jež je vázáno na oblast veřejné správy, proto musí být vykládáno z hlediska celé pravomoci ve správním soudnictví, tedy i pokud jde o ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.
11. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2005 č. j. 2 Aps 2/2004-69, konstatoval, že *„soudní kontrola, tedy i zákonnosti zásahu správního orgánu ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., se pohybuje jen v hranicích veřejné správy, a proto napadnutelnými jsou pouze takové zásahy orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě.“*
12. V dané věci se žalobce domáhal ochrany před tvrzenými zásahy žalované - Policie České republiky, které měly spočívat v: I. *nesepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení nejpozději do 8. 4. 2025 na základě trestního oznámení podaného žalobcem; II. nesepsání opatření, jímž by byly u společnosti O2 Czech Republic a.s. vyžádány údaje z telekomunikačního provozu pro označená telefonní čísla; III. odmítnutí hodnotit pravdivost výpovědi znalce týkající se jím zpracovaného znaleckému posudku č. 069578/2024.*
13. Soud se nejprve musel zabývat tím, zda byla dána pravomoc soudu přezkoumat shora specifikované postupy Policie České republiky, tedy zda v tomto případě vystupovala Policie České republiky jako správní orgán ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 s. ř. s. a § 82 s. ř. s.
14. Otázkou postavení Policie České republiky jako orgánu činného v trestním řízení, resp. jejího postavení jako orgánu správního, se v rozhodnutích opakovaně zabýval Ústavní soud; aproboval přitom závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, která ze správního soudnictví vyloučila přezkum úkonů policejních orgánů uskutečněných v rámci trestního řízení. Z této judikatury plyne, že je nutné odlišovat postavení policejního orgánu, zda se jedná o orgán činný v trestním řízení, proti jeho úkonům nelze brojit žalobou ve správním

soudnictví, či zda se jedná o orgán vykonávající působnost ve veřejné správě, proti jeho úkonům lze podle § 82 s. ř. s. brojit ve správním soudnictví (viz nález Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2017 sp. zn. II. ÚS 3173/16, či usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2014 sp. zn. II. ÚS 2166/14).

15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne ze dne 24. 9. 2014 č. j. 4 As 129/2014-40 dovedil, že „*Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 21. 8. 2003, č. j. Na 579/2003–8, uvedl: „Nejvyšší správní soud (jakož i ostatní soudy činné ve správním soudnictví) vedou řízení a rozhodují ve věcech, které jim zákon svěřuje (pravomoc soudů, § 4 soudního řádu správního). Do této pravomoci patří (mimo jiné) rozhodovat o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů tam, kde někdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu a domáhá se žalobou toho, aby takové rozhodnutí bylo zrušeno. Ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by mu byla založena jakákoli kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových. Stejně tak ale není v pravomoci Nejvyššího správního soudu přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení, ani prošetřovat a vyřizovat stížnosti na tvrzený nesprávný postup správního orgánu. Soud na sebe nemůže vztáhnout pravomoci kontrolní nebo dozorcí, protože mu je zákon nesvěřil. „Prošetření případu“ a zjednání nápravy jinou formou, než kterou by připouštěl zákon, tedy správnímu soudu nepřísluší.“ V rozsudku ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 28/2008–29, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „stěžovatel kasační stížností zpochybnil závěr krajského soudu, podle nějž posuzovaná věc nespadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Krajský soud v této souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. Na 579/2003–10 (www.nssoud.cz), podle nějž ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by správním soudům byla založena kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových, přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení nebo prošetřovat a vyřizovat stížnosti na jejich tvrzený nesprávný postup. Podobný závěr, byť ve vztahu ke státnímu zastupitelství, nikoliv k Policii ČR, učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 As 58/2004–45 (č. 1407/2007 Sb. NSS), a na půdorysu řízení o ochraně před nezákonným zásahem také v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004–69 (č. 623/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci neshledal důvodu, aby se od své ustálené judikatury odchýlil. Jakkoliv na základě této judikatury nelze učinit závěr, že je jakékoliv rozhodnutí Policie ČR, resp. jakýkoliv postup či nečinnost Policie ČR, vyňato z přezkumu soudů ve správním soudnictví, lze uzavřít, že je tomu tak v případech, kdy se Policie ČR nachází v pozici orgánu činného v trestním řízení.“*- 16. S ohledem na výše shrnuté závěry ustálené judikatury je ve věci stěžejní posoudit charakter úkonů, proti kterým, resp. jejich neprovedení, spatřoval žalobce nezákonný zásah žalované. Úkony orgánů činných v trestním řízení by totiž správní soud neměl pravomoc posuzovat a přezkoumávat jejich zákonnost.
- 17. Nejprve žalobce brojil proti postupu žalované spočívajícímu v nesepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení nejpozději do 8. 4. 2025 na základě trestního oznámení podaného žalobcem (zásah ad I.). Záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 TrŘ je úkonem prováděným v rámci trestního řízení, konkrétně úkonem, jímž se trestní řízení zahajuje. Tento úkon činí policie jako orgán činný v trestním řízení. Z výše uvedené judikatury přitom zcela jednoznačně vyplývá, že správní soud není oprávněn ke kontrole zákonnosti a přezkoumávání postupu policejních orgánů jako orgánů činných v trestním řízení. Soud ve správním soudnictví tedy nemá pravomoc přezkoumávat žalobcem označený postup, neboť žalovaná nevystupovala v rámci tvrzeného zásahu (nesepsání záznamu o zahájení úkonů

trestního řízení nejpozději do 8. 4. 2025) v pozici správního orgánu, nýbrž v pozici orgánu činného v trestním řízení, když nerozhodovala v oblasti veřejné správy, ale jako orgán činný v trestním řízení o zahájení či nezahájení trestního řízení.

18. Soud proto není oprávněn přezkoumat žalobcem tvrzený nezákonný zásah ad I., neboť žalovaná v rámci tvrzeného postupu nevystupovala jako správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 a § 82 s. ř. s.
19. Dále žalobce brojil proti postupu žalované spočívajícímu v *nesepsání opatření, jímž by byly u společnosti O2 Czech Republic a.s. vyžádány údaje z telekomunikačního provozu pro označená čísla* (zásah ad II.). Postup směřující ke zjišťování údajů z telekomunikačního provozu podle § 88a TrŘ, a to vydání opatření k vyžádání údajů z telekomunikačního provozu za souhlasu uživatele telekomunikačního zařízení podle § 88a odst. 4 TrŘ je úkonem trestního řízení, kterým lze pro účely trestního řízení zjistit údaje o telekomunikačním provozu. Jedná se o úkon, který činí policie z pozice orgánu činného v trestním řízení v rámci trestního řízení. Tvrzený nezákonný zásah žalované spočívající v *nevydání opatření, jímž by byly vyžádány údaje z telekomunikačního*, nemá soud pravomoc přezkoumat, neboť žalovaná nevystupovala v rámci tvrzeného postupu v pozici správního orgánu tím, že nerozhodovala v oblasti veřejné správy, nýbrž jako orgán činný v trestním řízení.
20. Soud tedy nebyl oprávněn přezkoumat ani žalobcem označený zásah ad II., neboť žalovaná v rámci tvrzeného postupu nevystupovala jako správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 a § 82 s. ř. s.
21. Poslední tvrzený nezákonný zásah žalované měl spočívat v *odmítnutí hodnotit pravdivost výpovědi znalce týkající se jím zpracovaného znaleckého posudku č. 069578/2024* (zásah ad III.). Z takto žalobcem formulovaného petitu nelze jednoznačně seznat jakého konkrétního úkonu se žalobce po žalované domáhal, resp. neprovedení jakého konkrétního úkonu žalovanou považuje žalobce za nezákonný zásah. Z obsahu žaloby vztahující se k předmětnému zásahu vyplývá, že žalobce v této souvislosti vyjadřoval nesouhlas s odůvodněním nezahájení trestního řízení, konkrétně nesouhlasil s žalovanou, že hodnocení výpovědi znalce má být posouzeno nikoli v rámci trestního řízení, ale v probíhajícím občanskoprávním řízení, ve kterém byl znalec přibrán. Ve své podstatě tedy žalobce i tímto tvrzeným nezákonným zásahem brojil proti nezahájení trestního řízení, když nesouhlasil s jeho důvody. Uvedené ostatně vyplývá i z vyjádření žalobce k dodržení lhůty pro podání žaloby ve vztahu k danému zásahu: „*Žalobce prokazuje dodržení lhůty pro podání žaloby jemu doručenou odpovědí ze dne 14. 4. 2025 od OSZ P10, neboť až z jejího textu se poprvé dozvěděl o nezákonném zásahu spočívajícím v zahájení trestního řízení teprve dne 9. 4. 2025 [...] na základě čehož zjistil, že nejpozději do 8. 4. 2025 nemohl žalovaný hodnotit pravdivost výpovědi znalce týkající se jím zpracovaného znaleckého posudku č. 069578/2024*“. K postupu žalované spočívajícímu v nezahájení trestního řízení na základě trestního oznámení žalobce, resp. k absenci pravomoci správního soudu tento postup přezkoumat, se soud věnoval výše. Pro úplnost soud zdůrazňuje, že zahájení trestního řízení je úkonem, při kterém žalovaná vystupuje jako orgán činný v trestním řízení, nikoli jako správní orgán. Takový postup není soud ve správním řízení soudním s ohledem na závěry ustálené judikatury oprávněn přezkoumat. Soud tudíž nemá pravomoc přezkoumávat ani zásah ad III., neboť nezahájení trestního řízení na základě trestního oznámení žalobce, resp. odmítnutí hodnotit pravdivost výpovědi znalce v trestním řízení (jak požadoval žalobce prostřednictvím trestního oznámení), je postupem žalované jako orgánu činného v trestním řízení, nikoli jako správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

22. Soud uzavírá, že v dané věci policie při žalobcem tvrzených zásazích ad I., ad II., a ad III., nevystupovala jako správní orgán podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 82 s. ř. s., ani nevykonávala působnost ve veřejné správě, proto soudu nesvědčí pravomoc přezkoumávat žalobou napadené postupy orgánů činných v trestním řízení žalobcem označené jako nezákonné zásahy. Jestliže by tak soud učinil, došlo by k porušení základních principů a zásad trestního řízení vyplývajících z TrŘ a k nepřípustnému zásahu do působnosti orgánů činných v trestním řízení.
23. Z výše uvedených důvodů soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu jako nepřípustnou odmítl.
24. S ohledem na § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. soud pod výrokem II. tohoto usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
25. Žalobce soudu zaplatil soudní poplatek ve výši 6 000 Kč [3x 2 000 Kč podle pol. 18 bod 2 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o soudních poplatcích“)]. Vzhledem k tomu, že o odmítnutí žaloby bylo rozhodnuto před prvním jednáním, vrací se z účtu soudu celý zaplacený poplatek (viz § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích), jak je uvedeno ve výroku III. tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.